

**POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA**

**URZĄD
PATENTOWY
PRL**

O P I S P A T E N T O W Y PATENTU TYMCZASOWEGO

78651

Patent tymczasowy dodatkowy
do patentu _____

Zgłoszono: 2.11.1972 (P. 158583)

Pierwszeństwo: _____

Zgłoszenie ogłoszono: 1.06.1973

Opis patentowy opublikowano: 15.10.1975

Kl. 8m, 10/02

MKP D06p 1/22

Twórcy wynalazku: Remigiusz Dzieża, Janusz Bajda, Tadeusz Dziadek,
Antoni Kardas, Stanisław Chochór, Jadwiga Świstak,
Aleksandra Mużdżak

Uprawniony z patentu tymczasowego: Instytut Przemysłu Skórzanego, Łódź (Polska)
Żywieckie Zakłady Futrzarskie, Żywiec (Polska)

Sposób przygotowania surowych skór futerkowych do barwienia barwnikami kadziowymi

Przedmiotem wynalazku jest sposób przygotowania surowych skór futerkowych do barwienia barwnikami kadziowymi.

Dotychczas barwienie skór futerkowych barwnikami kadziowymi przeprowadza się po wyprawie. Skóry futerkowe wyprawione rozmacza się, a następnie umartwia, barwi barwnikami kadziowymi, utlenia, zakwasza, płucze, natłuszcza, suszy, dwukrotnie trocinuje, siatkuje i rozbija oraz wielokrotnie czesze, strzyże i prasuje.

Umartwianie skór futerkowych przeprowadza się przez okres 1,0–4,0 godzin w kąpieli o temperaturze 30–45°C, zawierającej 2000–3000% wody w odniesieniu do masy skór wyprawionych, wodę amoniakalną 25-procentową w ilości 3–5 g/l, sodę amoniakalną w ilości 0,5–2,0 g/l, środek powierzchniowo-czynny w ilości 0,2–1,5 g/l oraz wodorosiarczyn sodowy w ilości 2–6 g/l. Po umartwianiu skóry wiruje się, po czym zarzuca do kąpieli barwiącej.

Skóry futerkowe barwi się barwnikami kadziowymi najczęściej metodą klasyczną oraz metodą pigmentową.

Metoda klasyczna oparta jest na przeprowadzeniu barwników kadziowych w rozpuszczalną w wodzie formę leukozwiązków, które dodaje się do kąpieli o temperaturze 40–65°C i wartości pH 7,5–10,0 składającej się z 2000–3000% wody w porównaniu do masy skór wyprawionych, leukozwiązków barwników kadziowych w ilości 2–8 g/l, 25-procentowej wody amoniakalnej w ilości 2–5 g/l, wodorosiarczyny sodowego w ilości 2–6 g/l, siarczaniu amonowego – w ilości 3–10 g/l oraz środka powierzchniowoczynnego w ilości 2–6 g/l. Barwienie przeprowadza się przez okres od 30 minut do 2 godzin. Następnie utlenia się leukozwiązki do barwników kadziowych. Efekt ten uzyskuje się przez dodanie 1–3 g/l nadtlenu wodoru do kąpieli barwiącej, bądź przez płukanie skór barwionych w 0,01–0,03 procentowym roztworze nadtlenu wodoru. Następnie skóry zakwasza się (zobojętnia), po czym wykańcza w sposób stosowany w przemyśle futrzarskim.

Barwienie skór futerkowych metodą pigmentową przeprowadza się w ten sposób, że do cytroka zawierającego 2000–3000% wody o temperaturze 40–65°C dodaje się barwnik kadziowy w ilości 1,0–5,0 g/l, jak np. 2-aminoantrachinon (błękit helantrenowy RSm – pasta, oraz 1,0–2,5 g/l wodorotlenku sodowego o stężeniu

36–38°Be). Po dokładnym wymieszaniu kąpieli, zarzuca się do niej umartwione skóry futerkowe. Po upływie 15–30 minut do kąpieli tej dodaje się 1,0–2,0 g/l roztworu wodorotlenku sodowego o stężeniu 36–38°Be, oraz wodorosiarczyny sodowej w ilości 2–6 g/l. Po upływie 1,0–1,5 godziny leukozwiązki utlenia się w kąpieli do barwników kadziowych. Ultenianie oraz zakwaszanie przeprowadza się w sposób podany w metodzie klasycznej.

Stosowane dotychczas metody barwienia skór futerkowych barwnikami kadziowymi wykazują następujące mankamenty: – przeprowadzanie procesu barwienia dopiero po wyprawie skór futerkowych, – duże zużycie chemikaliów i środków pomocniczych, – znaczny ubytek powierzchni skóry po barwieniu oraz – częściowe uszkodzenie włosów i dermy w czasie barwienia.

Sposób przygotowania surowych skór futerkowych do barwienia barwnikami kadziowymi według wynalazku eliminuje wymienione mankamenty oraz umożliwia uzyskanie skór o większej powierzchni i mniejszym ciężarze, o wysokiej odporności wybarwienia na działanie światła, zmniejszenie nakładów na robociznę, chemikalia i środki pomocnicze oraz skrócenie o kilka dni czasu trwania procesów wyprawy i barwienia.

Sposób przygotowania surowych skór futerkowych do barwienia barwnikami kadziowymi według wynalazku polega na zarzuceniu rozmoczonych i mizdrowanych skór do cytroka, który obraca się przez okres 1–48 godzin w kąpieli o temperaturze 10–45°C, zawierającej 500–3000% wody w porównaniu do masy skór surowych, 10–80 g/l chlorku lub siarczany sodowego oraz 0,2–10,0 g/l aldehydu mrówkowego w przeliczeniu na 40-procentowy roztwór, po czym się je wiruje i traktuje przez okres od 15 minut do 2 godzin w kąpieli o temperaturze 5–80°C, składającej się z 500–3000% wody, sody i wody amoniakalnej w ilości 0,5–5,0 g/l, jonowych i/lub niejonowych środków powierzchniowoczących, jak np. produkt kondensacji tlenu etylenu z alkilofenolem (alfenol 710) lub produkt siarczania mieszaniny alkoholi cetylowego i olejowego (Pretepon G) w ilościach 0,2–10,0 g/l, a następnie skóry płucze się przez okres 20–60 minut wodą o temperaturze 10–60°C, po czym się je umartwia i barwi barwnikami kadziowymi metodą klasyczną lub pigmentową, wiruje, płucze, pikluje, garbuje, natłuszcza, suszy i wykańcza w sposób stosowany w przemyśle futrzarskim.

Sposób przygotowania surowych skór futerkowych do barwienia barwnikami kadziowymi zilustrowano następującymi przykładami:

Przykład I. Surowe skóry owcze, rozmoczone i mizdrowane w znany sposób zarzuca się na okres 1 godziny do kąpieli o temperaturze 45°C, zawierającej 500% wody w porównaniu do masy skór surowych, 10 g/l chlorku sodowego i 10 g/l aldehydu mrówkowego, w przeliczeniu na roztwór 40-procentowy. Następnie skóry wiruje się i zarzuca na okres 2 godzin do kąpieli o temperaturze 80°C, składającej się z 500% wody, sody i wody amoniakalnej w ilości 5,0 g/l, produktu kondensacji tlenu etylenu z alkilofenolem oraz produktu siarczania alkoholi cetylowego i olejowego. Następnie skóry płucze się 1 godzinę wodą o temperaturze 60°C, po czym się je umartwia i barwi barwnikami kadziowymi metodą pigmentową, wiruje, płucze, pikluje, garbuje chromowo, natłuszcza, suszy i wykańcza w sposób stosowany w przemyśle futrzarskim.

Przykład II. Surowe skóry jagnięce rozmacza się i mizduje w sposób stosowany w przemyśle futrzarskim. Następnie skóry zarzuca się na okres 48 godzin do kąpieli o temperaturze 10°C, składającej się z 3000% wody w porównaniu do masy skór surowych, 80 g/l siarczany sodowego i 0,2 g/l aldehydu mrówkowego w przeliczeniu na roztwór 40-procentowy. Następnie skóry wiruje się, po czym zarzuca się je na okres 15 minut do kąpieli o temperaturze 5°C, składającej się z 3000% wody, sody i wody amoniakalnej w ilości 0,5 g/l oraz 10 g/l produktu kondensacji tlenu etylenu z alkilofenolem. Następnie skóry płucze się 20 minut wodą o temperaturze 10°C, po czym się je umartwia i barwi barwnikami kadziowymi metodą klasyczną, wiruje, płucze, pikluje, garbuje, natłuszcza i wykańcza w sposób stosowany w przemyśle futrzarskim.

Zastrzeżenie patentowe

Sposób przygotowania surowych skór futerkowych do barwienia barwnikami kadziowymi, które rozmacza i mizdrowano, znamienny tym, że skóry obraca się przez okres 1–48 godzin w kąpieli o temperaturze 10–45°C, zawierającej 500–3000% wody w porównaniu do masy skór surowych, 10–80 g/l chlorku lub siarczany sodowego oraz 0,2–10,0 g/l aldehydu mrówkowego w przeliczeniu na 40-procentowy roztwór, po czym się je wiruje i traktuje przez okres od 15 minut do 2 godzin w kąpieli o temperaturze 5–80°C, składającej się z 500–3000% wody, sody i wody amoniakalnej w ilości 0,5–5,0 g/l, jonowych i/lub niejonowych środków powierzchniowoczących, jak na przykład produkt kondensacji tlenu etylenu z alkilofenolem, lub produkt siarczania mieszaniny alkoholi cetylowego i olejowego w ilości 0,2–10,0 g/l, a następnie skóry płucze się 20–60 minut wodą o temperaturze 10–60°C, po czym się je umartwia w znany sposób.